

Arrest

nr. 28 939 van 22 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 7 september 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 17 maart 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoekers op 15 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 12-09-2007 bij de burgemeester van Berchem (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij artikel 9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: integratie, band met België, landstaal spreken, vennoot zijn binnen een BVBA en geen gevaar vormen voor de openbare orde, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De betrokkenen hebben hun integratie mogelijk te danken aan hun illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De band met België zal niet onderbroken worden door een tijdelijke afwezigheid uit het land en vormt ook geen hinderpaal om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dit element kan ook onderzocht worden tijdens de visumaanvraag.

De meerderheid van de vreemdelingen in België spreken één van de landstalen. Dit element kan dan ook bezwaarlijk als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Dat de betrokkene in zijn eigen levensonderhoud voorziet door middel van werk kan zeker geen buitengewone omstandigheid vormen daar de betrokkene niet over de toelating beschikt om in België te werken. De betrokkene kan altijd verlof nemen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De meerderheid van de vreemdelingen in België vormen geen gevaar voor de openbare orde. Dit element kan dan ook bezwaarlijk als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Bijgevolg dienen de vreemdelingen:

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen op heden betekend (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekers vragen om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het voorzichtigheidsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen ook dat er sprake is van een motiveringsgebrek en van een manifeste beoordelingsfout.

4.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde motieven geen buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

4.1.2. In de mate dat verzoekers stellen dat er sprake is van een motiveringsgebrek en van een manifeste beoordelingsfout, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betogen dat in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden

aanwezig waren. Zij stellen dat een terugkeer naar Brazilië voor hen bijzonder moeilijk is om volgende redenen:

- een verwijdering van het grondgebied zou onvermijdelijk hun talrijke banden met België gedeeltelijk teniet doen;
- zij hebben geen banden meer met Brazilië, en evenmin een verblijfplaats aldaar;
- de onmogelijkheid voor eerste verzoeker om zijn vennootschap in België verder te beheren;
- de 'morele' onmogelijkheid om gescheiden te zijn van hun dierbaren;
- hun perfecte integratie;
- de lange duur van hun verblijf in België.

Verder roepen verzoekers in dat zij voldoen aan de voorwaarden gesteld in het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 aangezien zij reeds voor 31 maart 2007 in België verbleven en zij werken. Zij betogen dat, in afwachting van het uitvaardigen van een omzendbrief ter uitvoering van dit regeerakkoord, hun situatie als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan in casu niet ingezien worden hoe het feit dat verzoekers banden hebben opgebouwd met België, geïntegreerd zijn en reeds lange tijd in België verblijven het voor hen moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het

buitenland. De integratie en de beschikbaarheid van vrienden en kennissen in België kunnen deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om deze, door verzoekers aangebrachte, gegevens niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (zie ook RvS 24 oktober 2001, nr. 100 223). Verweerder kon derhalve in redelijkheid oordelen dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat de band met België niet onderbroken zal worden door een tijdelijke afwezigheid uit het land en kan worden onderzocht tijdens de visumaanvraag.

Het kan verder evenmin als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar in de bestreden beslissing wordt geuid dat de bestaande professionele werkzaamheden van eerste verzoeker en de onmogelijkheid om in geval van een terugkeer naar het land van herkomst de vennootschap in België verder te beheren geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu eerste verzoeker momenteel niet over de toelating beschikt om in België te werken.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers de elementen dat zij geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst, namelijk Brazilië, aldaar niet over een verblijfplaats beschikken en voldoen aan de voorwaarden gesteld in het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 niet als buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid slechts een standpunt dient in te nemen over de elementen die verzoekers zelf als buitengewone omstandigheden aanbrachten. De Raad merkt voorts op dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is.

De Raad stelt vast dat rekening werd gehouden met de door verzoekers aangebrachte gegevens en dat het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er geen buitengewone omstandigheden waren die toelieten een verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers, wat de schending van het voorzichtigheidsbeginsel, het *'beginsel van behoorlijk bestuur'* en het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, zich beperken tot het louter aanvoeren van deze door hen geschonden geachte beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende beginselen volgens verzoekers door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen dat het recht op eerbiediging van het privéleven zoals vervat in voormelde verdragsbepaling tevens het recht omvat om sociale banden met anderen te onderhouden teneinde de eigen persoonlijkheid te ontwikkelen.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geuid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden

om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers roepen hun opgebouwde sociale banden met België in, doch tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om in hun land van herkomst te verblijven. Verzoekers, die op geen enkel ogenblik in het verleden over een verblijfsmachtiging afgeleverd door de Belgische autoriteiten beschikten, verblijven op onwettige wijze in het Rijk. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privéleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Er dient derhalve in voorliggende zaak niet te worden overgegaan tot een proportionaliteitstoetsing. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK